

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Kovářská 939 s.r.o.**, IČO: 07701144
sídlem Jihlavská 1558/21, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Janem Petříkem
sídlem Pařížská 204/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2020, č. j. 36420/2020-31-4,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 11. 12. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí ministryně pro místní rozvoj ze dne 30. 9. 2020, č. j. 36420/2020-31-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 152 odst. 5 a § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zamítla rozklad žalobkyně proti usnesení Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 6. 2020, č. j. MMR-53646/2019-83/3678 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto usnesení potvrdila.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto podle § 14 odst. 3 správního řádu o námitce systémové podjatosti Magistrátu hl. města Prahy uplatněné žalobkyní ve vztahu k ředitelce Magistrátu hl. města Prahy, v té době Ing. Z. J., pověřené řízením Magistrátu hl. města Prahy (dále jen „magistrát“), tak, že *„Ředitelka Magistrátu hlavního města Prahy, resp. osoba pověřená řízením Magistrátu hlavního města Prahy, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání společnosti Kovářská 939 a.s. proti rozhodnutí odboru výstavby a územního rozvoje Úřadu městské části Praha 9 č. j. MCP09/038856/2019/OVÚR/POL (sp. zn. S MCP09/025706/2019/ OVÚR/ POL) ze dne 30. 8. 2019 o umístění stavby označené jako „modernizace stanice metra Českomoravská – bezbariérové zpřístupnění z úrovně nástupiště stanice na úroveň chodníku v prostoru autobusového terminálu mezi ulicemi Drahobejlova a Ocelářská“ na pozemcích parc. č. 3282/1, 3278/4, 3283/1, 3283/2, 3283/4, 3915/1 a 3915/2 v k. ú. Libeň.“*.
3. Ministryně odůvodnila vydání napadeného rozhodnutí tím, že ze spisového materiálu ani z tvrzení žalobkyně nelze shledat přítomnost takových okolností, které by svědčily o překročení kritické míry systémového rizika podjatosti, na kterou poukazuje rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119. Konstatovala, že nebylo nikterak prokázáno, že by v daném případě existovaly, vedle zaměstnaneckého poměru úředních osob k magistrátu, další skutečnosti zakládající pochybnosti o nepodjatosti. Ministryně shrnula, že obsah spisu nesvědčí tomu, že ředitel

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

magistrátu, resp. osoba pověřená řízením magistrátu, by byla úřední osobou podílející se na řízení o umístění stavby. Žalobkyně neoznačila konkrétní důvody, ze kterých by v daném řízení vyplynula „nadkritická míra systémového rizika podjatosti“. Uplatněná námitka podjatosti neobsahovala takové skutečnosti, které by naznačovaly, že ředitel magistrátu, resp. osoba pověřená jeho řízením, má zvýšený zájem na výsledku předmětného řízení, a to ani z důvodů politických nebo mediálních. Nebyly zjištěny ani žádné další okolnosti, které by takový závěr zdůvodňovaly (např. vyplývající jednání nebo veřejná vystoupení ředitele magistrátu, resp. osoby pověřené jeho řízením). Nadkritická míra systémového rizika nenásvědčuje ani předmět řízení o umístění stavby, neboť se nejedná o situaci, kdy by měl magistrát, jakožto zaměstnavatel, bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti daný tím, že by byl od něj odvislý majetkový přínos pro magistrát. Samotný pracovně právní vztah k územně samosprávnému celku nadto nevyvolává pochybnost o podjatosti úřední osoby.

4. Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasila. V žalobě namítla, že žalovaný se k její námitce systémové podjatosti magistrátu postavil „formulářově“ a odmítavě. Žalovaný stavbu označil za zcela běžnou (jako by obdobné bezbariérové vstupy do metra byly povolovány po desítkách ročně) a bezobsažně se vyjádřil o tom, že pochybnosti o podjatosti „neshledal“ a vztah k Dopravnímu podniku hl. m. Prahy nijak neanalyzoval, ani nezdůvodnil. Žalobkyni tento postoj utvrdil, že mezi magistrátem a dopravním podnikem existuje finanční a personální propojenost, které způsobují důvodné pochybnosti o nepodjatosti všech osob, a které by neměly být přehlíženy.
5. Nejdříve se soud zabýval otázkou projednatelnosti podané žaloby.
6. Podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), *„nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.“*
7. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. *„žaloba je nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.“*
8. Podle § 70 písm. c) s. ř. s. *„ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.“*
9. Za „úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem“ ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s, je třeba považovat úkony správního orgánu, které se přímo nedotýkají hmotných práv dotčených subjektů, nemají bezprostřední vliv na rozhodnutí o věci samé, ale slouží spíše k určitému technickému zajištění průběhu řízení. Úkon, na nějž dopadá daná výlučka, lze zpravidla napadat až v rámci přezkumu konečného rozhodnutí správního orgánu coby vadu řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Daná výlučka ze soudního přezkumu tak sleduje zájem na hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Ze soudního přezkumu naopak nelze s odvoláním na danou výlučku vylučovat úkony správního orgánu pouze na základě toho, že jejich povaha je procesní (tj. nerozhoduje se jimi přímo o věci samé), jestliže se mohou v konečném důsledku dotknout hmotných práv účastníka řízení, který zároveň nemá jinou efektivní možnost obrany proti takovému zásahu do své právní sféry. Typicky jde o rozhodnutí o zastavení správního řízení pro zjevnou právní nepřijatelnost podané žádosti, pro nezaplacení správního poplatku, z důvodu existence překážky litispendence či věci rozhodnuté atd. [např. § 66 správního řádu; srov. BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, k § 70 písm. c)].

10. Usnesení o námitce podjatosti úřední osoby vydané podle § 14 odst. 3 správního řádu služebně nadřízeným úřední osoby nebo tím, kdo má obdobné postavení, je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení správního řízení. Tímto usnesením je řešena otázka, zda úřední osoba, již se týká vznesená námitka podjatosti, je vzhledem k existenci zákonem stanovených důvodů vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Jedná se nepochybně o otázku vedení řízení, neboť jde o to, zda konkrétní úřední osoba může či nemůže v tom kterém řízení provádět úkony jménem správního orgánu. Vyřešení této otázky musí předcházet rozhodnutí o věci samé, přičemž případné vady správního řízení spočívající v tom, že se projednávání a rozhodování věci za správní orgán účastnila úřední osoba, u níž byl dán některý ze zákonem stanovených důvodů vyloučení, je možné namítat v žalobě směřující proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu. Pokud je žalobkyně přesvědčena o nesprávnosti postupu magistrátu, případně žalovaného, bude mít možnost namítat tuto skutečnost jako vadu řízení v rámci obrany proti meritornímu rozhodnutí. Bude pak pouze na ní, aby tvrdila a prokázala, v čem ji tato vada řízení zkrátila na jejích veřejných subjektivních právech či povinnostech, jakož i to, zda a jak mohlo mít toto usnesení vliv na soulad s právními předpisy či na správnost posléze vydaného meritorního rozhodnutí (§ 89 odst. 2 správního řádu).
11. Městský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, vztahující se k dané problematice, v němž jmenovaný soud zaujal názor, že rozhodnutí správce daně o vyloučení pracovníka je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení (§ 70 písm. c/ s. ř. s.) a které není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Citovaný závěr lze plně vztáhnout též na rozhodnutí o námitce podjatosti vydané jakýmkoliv správním orgánem, neboť neexistují důvody, pro které by bylo na místě rozlišovat mezi rozhodnutím o vyloučení pracovníka správce daně vydaným podle § 26 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a rozhodnutím o vyloučení úřední osoby vydaným podle § 14 odst. 3 správního řádu. Charakter těchto rozhodnutí je totiž zcela shodný.
12. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135, Nejvyšší správní soud konstatoval, že z odkazovaného rozhodnutí (míněno rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23) vyplývá „jasný závěr, že rozhodnutí o podjatosti úřední osoby nemůže podléhat samostatnému přezkumu ve správním soudnictví.“. Citovaný rozsudek třetího senátu je prvním z řady rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2007, č. j. 4 As 46/2007 - 75), v nichž Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobný názor na tuto problematiku, a ustálil jej tak ve své judikatuře.
13. Napadené rozhodnutí je tedy jakožto úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, úkonem vyloučeným ze soudního přezkoumání ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Městský soud proto žalobu postupem dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. jako nepřípustnou odmítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť žaloba byla odmítnuta a soudem nebyly shledány důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni dle věty druhé téhož zákonného ustanovení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.